

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Siyamnapu't Pito

Ang Propetikong Paglalahad: Ikalawang Pagtitipon ni Kristo at ang Eskatolohikal na Gampanin ng Islam sa Salaysay ng Pahayag

Jeff Pippenger
2024-04-29

Tinatukoy natin ngayon na isa sa mga pangyayaring kinakatawan ng Pitong Kulog ay ang gawain ni Cristo sa muling pagtitipon ng Kanyang bayan sa ikalawang pagkakataon, na sinimulan Niyang gawin noong Hulyo 2023. Ipinakikita ng kasaysayan ng mga Millerite na ang gawaing ito ay natutupad, na ang pakikidigma ng Islam ang nagsisilbing kaligiran ng mensahe.

Ang mensahe ay ang Pahayag ni Jesucristo, na inaalisan ng selyo mismong bago magsara ang probasyon, ngunit ang mensaheng iyon ay dinadala (inilalagay sa loob ng balangkas ng) mensahe ng Ikatlong Kapahamakan. Sa mismong panahong iniuunat ng Panginoon ang Kanyang kamay sa ikalawang pagkakataon noong 1849, si Sister White ay nagbigay ng komentaryo hinggil sa pagyanig ng mga nangganggalit na bansa, na siyang sagisag ng Islam.

Noong Disyembre 16, 1848, ipinagkaloob sa akin ng Panginoon ang isang pangitain tungkol sa pagyanig ng mga kapangyarihan ng kalangitan. Nakita ko na, nang sabihin ng Panginoon ang 'langit,' sa pagbibigay Niya ng mga tanda na itinala nina Mateo, Marcos, at Lucas, ang tinutukoy Niya ay ang langit; at nang sabihin Niya ang 'lupa,' ang tinutukoy Niya ay ang lupa. Ang mga kapangyarihan ng langit ay ang araw, buwan, at mga bituin. Sila ang naghahari sa kalangitan. Ang mga kapangyarihan ng lupa ay yaong mga naghahari sa lupa. Ang mga kapangyarihan ng langit ay yayanigin sa tinig ng Diyos. Kung magkagayo'y ang araw, buwan, at mga bituin ay maililipat mula sa kanilang mga kinalalagyan. Hindi sila lilipas, kundi yayanigin sa tinig ng Diyos.

Lumitaw ang maiitim, mabibigat na mga ulap at nagsalpuhan ang mga ito. Nahawi ang himpapawid at gumulong pabalik; saka kami'y tumingala sa bukas na puwang sa Orion, kung saan nagmula ang tinig ng Diyos. Bababa ang Banal na Lungsod sa pamamagitan ng bukas na puwang na iyon. Nakita ko na ang mga kapangyarihan sa lupa ay ngayo'y nayayanig at na ang mga pangyayari ay dumarating ayon sa kaayusan. Digmaan, at mga alingawngaw ng digmaan, tabak, taggutom, at salot ang unang yayanig sa mga kapangyarihan sa lupa; saka yayanigin ng tinig ng Diyos ang araw, ang buwan, at ang mga bituin, at maging ang daigdig na ito. Nakita ko na ang pagyanig sa mga kapangyarihan sa Europa ay hindi, gaya ng itinuturo ng ilan, ang pagyanig sa mga kapangyarihan sa langit, kundi ang pagyanig sa mga bansang nangganggalit. Early Writings, 41.

Pinagtibay ng mga mananalaysay na ang yumanig sa mga bansa ng Europa noong 1848 ay ang mga pagkilos ng mga hukbo ng Islam, sapagkat sa makahulung pagpapakahulugan sila'y sinasagisag bilang kapangyarihang nagpapagalit sa mga bansa. Sa unang patotoo hinggil sa

pag-uunat ng Panginoon ng Kaniyang kamay sa ikalawang pagkakataon, sa kasaysayan noong 1840 hanggang 1844, dumating ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi sa kapulungang kampo sa Exeter. Mula roon hanggang Oktubre 22, 1844, ang mensahe ay kumalat sa silangang baybayin ng Estados Unidos na parang daluyong. Ang kilusang iyon ay nauna nang isinalarawan sa pamamagitan ng maluwalhating pagpasok ni Cristo sa Jerusalem, at isang asno ang sinakyan ni Cristo sa Kaniyang pagpasok sa Jerusalem.

Ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay kumakatawan sa buong makahulang mensahe ng Pahayag ni Jesucristo, subalit ang Pahayag na iyon ay inilalagay sa konteksto ng Islam ng Ikatlong "Sa Aba" na nagpapagalit sa mga bansa, sapagkat ang Islam ang nagdadala ng mensaheng siyang Pahayag ni Jesucristo. Si Jesus ang Leon mula sa lipi ni Juda, at Siya ay nakatali sa mensahe ng "asno."

Juda, ikaw ang siyang pupurihin ng iyong mga kapatid: ang iyong kamay ay nasa batok ng iyong mga kaaway; ang mga anak ng iyong ama ay yuyukod sa harap mo. Si Juda ay anak ng leon: mula sa huli, anak ko, ikaw ay umahon: siya'y yumukod, siya'y dumapa na gaya ng leon, at gaya ng matandang leon; sino ang magpapabangon sa kaniya? Hindi lilisan ang setro sa Juda, ni ang tagapagbigay ng kautusan mula sa pagitan ng kaniyang mga paa, hanggang dumating si Shiloh; at sa kaniya magtitipon-tipon ang mga bayan. Itinali niya ang kaniyang bisiro sa baging, at ang anak ng kaniyang asno sa piling baging; hinugasan niya ang kaniyang mga kasuutan sa alak, at ang kaniyang mga damit sa dugo ng mga ubas: Mapupula ang kaniyang mga mata sa alak, at mapuputi ang kaniyang mga ngipin sa gatas. Henesis 49:8-12.

Naisakatuparan sa pamamagitan ni Juda ang "pagtitipon ng mga tao." Si Cristo, bilang Juda, ay siya rin ang "Baging," at ang "piling baging," na itinali sa "anak ng asno." Ang Kaniyang "mga kasuutan" ay nilabhan sa "alak," na "dugo ng ubas." Sinimulan Niya ang pagbububo ng Kaniyang dugo sa Getsemani, nang Siya'y pinagpawisan ng dugo, at ang Getsemani ay nangangahulugang "pisaan ng olibo." Mula sa Getsemani hanggang sa krus, ibinubo Niya ang Kaniyang mahalagang dugo upang tipunin ang lahat ng tao sa Kaniya.

Ngayon ang paghatol sa sanlibutang ito: ngayon ay palalayasin ang prinsipeng sanlibutang ito. At ako, kung ako'y itataas mula sa lupa, hihilahin ko ang lahat ng tao sa akin. Ito ang sinabi niya, na ipinahihiwatig kung anong kamatayan ang kaniyang ikamamatay. Juan 12:31-33.

Ang gawain ni Cristo ng pag-akit sa lahat ng tao sa Kaniyang sarili ay isang dalawang-bahaging proseso, sapagkat una Niyang tinitipon ang "mga natapon sa Israel," at pagkatapos ay ginagamit Niya sila bilang isang watawat upang akitin ang iba Niyang kawan.

Ako ang mabuting Pastol, at kilala ko ang aking mga tupa, at ako'y kilala ng mga sa akin. Gaya ng pagkakilala sa akin ng Ama, gayon din naman ang pagkakilala ko sa Ama; at ibinubuwis ko ang aking buhay alang-alang sa mga tupa. At mayroon pa akong ibang mga tupa na hindi sa kural na ito: sila'y kinakailangan ko ring dalhin, at didinggin nila ang aking tinig; at magkakaroon ng isang kural at isang Pastol. Juan 10:14-16.

Ang isandaan at apatnapu't apat na libo ang mga "tupa" na nakakikilala sa Kaniya. Ang "ibang tupa" ay ang Kaniyang kawan na lumalabas mula sa Babilonia kapag nakita at narinig nila ang

watawat. Bago Niya itaas ang Kaniyang watawat, na siya ring Kaniyang mga tupa, una Niya silang titipunin sa ikalawang pagkakataon. Ang linyang iyon ng banal na kasaysayan ay umaayon sa mga talatang labintatlo hanggang labinlima ng Daniel kabanata labing-isa, at sa gayon ay nakahanay din sa nakatagong kasaysayan ng talatang apatnapu. Iyon ay kumakatawan sa linya ng tunay na Protestanteng sungay na dumadaloy sa loob ng kasaysayan ng apostatang Protestanteng sungay, ng apostatang Republikanong sungay, at ng pagdating ng patutot ng Tiro, bago lamang ang batas ng Linggo ng talatang apatnapu't isa. Ang linya ng tunay na Protestanteng sungay ay kumakatawan kapwa sa kasaysayan at sa mensahe kung saan tinatatakan ang isandaan at apatnapu't apat na libo.

Ang “mga itinakwil sa Israel” ay kumakatawan sa isang hanay na kasalungat sa “kapisanan ng mga mangungutya,” gaya ng pagtukoy sa kanila ni Jeremias, o sa “sinagoga ni Satanas,” gaya naman ng pagtukoy sa kanila ni Juan sa Apocalipsis kabanata dalawa at tatlo, kung saan tinutugunan ang iglesia ng Esmirna at Filadelfia. Ang mga taga-Filadelfia ay kumakatawan sa “isang daan at apatnapu't apat na libo” ng Apocalipsis kabanata pito, at ang mga taga-Esmirna ay ang “dakilang karamihan” ng gayunding kabanata, na hindi mabilang. Ang dalawang uri ng mga tinubos sa mga huling araw ay nakikipagtunggali sa mga nagsisinungaling, na nasa sinagoga ni Satanas, at nag-aangking sila ang bayan ng Diyos, sapagkat sinasabi nilang sila ay mga Judio.

Ang linya ng tunay na Protestanteng sungay ay binubuo ng sigalot na umiiral sa pagitan nito at ng dating bayang tipan na sa panahong iyon ay pinalalampasan. Sa gayunding kasaysayan, ang mga tapat ay nasa sigalot din sa linya ng apostatang Protestantismo at ng Katolisismo. Ang tatlong relihiyosong entidad na iyon ay kumakatawan sa dragon, sa halimaw, at sa bulaang propeta sa antas na mikro sa loob ng linya ng tunay na Protestanteng sungay.

Nakita ko na ang iglesia sa pangalan lamang at ang mga Adventista sa pangalan lamang, gaya ni Judas, ay ipagkakanulo kami sa mga Katoliko upang makamit ang kanilang impluwensiya sa pagsalungat sa katotohanan. Ang mga banal sa panahong yaon ay magiging isang bayang di-kilala, na kakaunti ang pagkakakilala sa kanila ng mga Katoliko; ngunit ang mga iglesia at ang mga Adventista sa pangalan lamang na nakaaalam ng ating pananampalataya at mga kaugalian (sapagkat kinapopootan nila tayo dahil sa Sabat, sapagkat hindi nila iyon mapabulaanan) ay ipagkakanulo ang mga banal at isusumbong sila sa mga Katoliko bilang mga nagbabalewala sa mga kaayusan ng bayan; ibig sabihin, ipinangingilin nila ang Sabat at binabalewala ang Linggo. Spalding at Magan, 1, 2.

Tinalakay na natin ang bahaging ito noon, at sa gayong pagtatalakay ay natukoy natin na ang pariralang “nominal church” at ang pariralang “nominal Adventist” ay may ibang kahulugan at aplikasyon noong isinulat ni Kapatid na White ang mga salitang iyon. Gayunman, ang mga propeta ay nangusap nang higit ukol sa mga huling araw kaysa ukol sa kanilang sariling kapanahunan, kaya sa bahaging ito ang “nominal church” sa mga huling araw ay ang Protestantismong tumalikod sa pananampalataya. Ang salitang “nominal” ay nangangahulugang “sa pangalan lamang.”

Ang tinatawag na Simbahang Protestante ay tumigil sa pagpoprotesta laban sa Roma noong 1844, nang sila'y naghimagsik laban sa pagpasok sa Kabanal-banalang Dako sa pamamagitan ng pananampalataya, kung saan sana ay nakilala nila na ang ikapitong-araw na Sabat ang wastong araw ng pagsamba. Sa halip, pinanatili nila ang pagsamba sa araw, na siyang tanda ng Katolisismo.

Hindi maaaring "magprotesta" laban sa Roma—na siyang tanging kahulugan ng salitang "Protestante"—kung inyong tinanggap ang kanyang sagisag ng awtoridad, na paulit-ulit nang kinilala ng Simbahang Romano bilang kanyang awtoridad na baguhin ang araw ng pagsamba sa Bibliya mula sa ikapitong-araw na Sabat tungo sa Linggo.

Ang mga "Nominal na Adventista" ay yaong mga nag-aangking sila ay mga Adbentista ng Ikapitong Araw, ngunit kinikilala rin sila bilang si Hudás, na siyang sagisag ng isang alagad na nagtaksil sa kaniyang propesyon ng pananampalataya. Kamumuhian ng nominal na iglesia ng Adbentista ng Ikapitong Araw ang mga "banal" at ang mga banal na iyon ay "magiging" saka "isang hindi kilalang sambayanan." Kinamumuhian nila ang mga di-kilalang banal, "dahil sa Sabat," isang katotohanang hindi nila kayang "pabulaanan." Ang katotohanan tungkol sa Sabat sa kasaysayan ni Kapatid na White ay ang Sabat ng ikapitong araw, ngunit iyon ay tipo ng katotohanan tungkol sa Sabat sa mga huling araw, na hindi maaaring pabulaanan, at iyon ang doktrinang unang itinakil ng Laodiceang Adbentismo ng Ikapitong Araw sa kanilang paghihimagsik noong 1863. Ang doktrinang iyon ang unang pundamental na katotohanang natuklasan ni William Miller, at kinakatawan nito ang mga pundamental na katotohanan ng Adbentismo na ayaw lakaran ng mga nominal na Adventista, na kinakatawan ng mga dating landas ni Jeremias. Ang katotohanang iyon tungkol sa Sabat ay ang "pitong panahon," ng Levitico dalawampu't anim.

Ang linya ng tunay na Protestantismo na binubuo ng Filadelfia at Esmirna ay ipinagkakanulo ng mga kinakatawan bilang Hudás. Nakipagtipan si Hudás na ipagkakanulo si Jesus nang tatlong ulit, kaya't tinutukoy nito ang isang sunud-sunod na pagkakanulo na naunang naganap at nagwakas sa krus. Ang talata labing-anim ng Daniel labing-isa ay kumakatawan sa batas ng Linggo, na itinipo ng krus. Kaya, sa mga talatang nauuna sa batas ng Linggo ng talata labing-anim, na siya ring batas ng Linggo ng talata apatnapu't isa, isang tatlong-hakbang na pagkakanulo ang idinulot sa mga banal ng mga huling araw. Ang pagkakanulong ito ay nagaganap sa kapanahunang sa ikalawang pagkakataon ay tinitipon ng Panginoon ang Kaniyang huling-panahong watawat.

At sa araw na yaon ay magkakaroon ng isang ugat ni Isai, na tatayo bilang isang watawat ng mga bansa; siya'y hahanapin ng mga Hentil; at ang kaniyang pahingahan ay magiging maluwalhati. At mangyayari sa araw na yaon, na iuunat na muli ng Panginoon ang kaniyang kamay, sa ikalawang pagkakataon, upang tubusin ang nalabi sa kaniyang bayan, na maiiwan, mula sa Asiria, at mula sa Egipto, at mula sa Patros, at mula sa Cus, at mula sa Elam, at mula sa Sinar, at mula sa Hamath, at mula sa mga pulo sa dagat. At magtitindig siya ng isang watawat para sa mga bansa, at titipunin ang mga itinaboy ng Israel, at pagsasamahin ang mga nangalat ng Juda mula sa apat na sulok ng lupa. At mawawala rin ang panibugho ni Efraim, at mauubos ang mga kaaway ng Juda: hindi kaiinggitan ni Efraim si Juda, at hindi pipighatin ni Juda si Efraim. Nguni't sila'y lilipad sa mga balikat ng mga Filisteo sa dakong kanluran; magkakasama nilang sasamsaman ang mga nasa silangan: iuunat nila ang kanilang kamay sa Edom at Moab; at ang mga anak ni Ammon ay magpapasakop sa kanila. Isaias 11:10-14.

Tinukoy ni Isaias ang makasaysayang konteksto ng siping ito sa talatang sampu, sa pamamagitan ng pariralang "sa araw na yaon." Samakatuwid, ang "araw" na yaon ay natukoy na sa mga talatang

nauna sa talatang sampu. Kapag sinusundan natin pabalik ang partikular na salaysay na propetiko hanggang sa isang sangguniang nagbibigay-daan sa atin upang matukoy kung kailan ang "araw na yaon," dumarating tayo sa unang talata ng ikasampung kabanata.

Sa aba nila na nagpapalabas ng mga di-matuwid na kautusan, at yaong nagsusulat ng kalupitang kanilang itinakda. Isaias 10:1.

Tinutukoy ni Sister White ang “kautusang di-matuwid” ng talatang ito bilang ang nalalapit na batas sa Linggo:

Isang diyus-diyosang Sabat ay naitatag, gaya ng itinayo ang ginintuang larawan sa kaparangan ng Dura. At kung paanong naglabas si Nebukadnezar, ang hari ng Babilonia, ng isang dekreto na ang lahat ng hindi yuyukod at sasamba sa larawang ito ay papatayin, gayon din ay ipahahayag na ang lahat ng hindi magbibigay-galang sa institusyon ng Linggo ay parurusahan ng pagkabilanggo at kamatayan. Sa gayon ay niyuyurakan ang Sabat ng Panginoon. Ngunit ipinahayag ng Panginoon, ‘Sa aba nila na naglalabas ng mga di-makatarungang dekreto, at sumusulat ng kapighatiang kanilang itinadhana’ [Isaias 10:1]. [Zefanias 1:14-18] Manuscript Releases, tomo 14, 92.

Ang konteksto ng pagtipon ng Panginoon sa Kaniyang bayan sa ikalawang pagkakataon ay inilalagay sa kasaysayan ng nalalapit na krisis ng batas ng Linggo, sapagkat sa talatang ikalabindalawa ng ikasampung kabanata, sinasabi ni Isaias na tinatapos ng Panginoon ang isang gawain sa gitna ng Kaniyang bayan bago Niya ipatutupad ang Kaniyang Paghahatol na Tagapagpaganap sa di-makatarungang dekreto, na siyang batas ng Linggo.

Kaya’t mangyayari, na kapag isinakatuparan ng Panginoon ang lahat ng kaniyang gawain sa Bundok ng Sion at sa Jerusalem, parurusahan ko ang bunga ng palalong puso ng hari ng Asiria, at ang kaluwalhatian ng kaniyang mapagmataas na paningin. Isaias 10:12.

Ang "gawain sa Sion at sa Jerusalem," na "ginaganap" ng Panginoon bago magsimula ang pagpaparusa sa Papado sa pagdating ng batas ng Linggo, ay ang pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Sa Ezekiel kabanata siyam, ang lalaking may tintero ng manunulat ay dumaraan sa Jerusalem at naglalagay ng tanda sa mga "dumaraing at tumatangis dahil sa mga kasuklam-suklam na ginagawa sa lupain" at sa iglesia. Kabilang sa gawaing iyon ang proseso ng Panginoon sa muling pagtitipon sa mga itinaboy ng Israel sa ikalawang pagkakataon. Tinitipon Niya sila mula sa apat na sulok ng lupa, at ang "apat na sulok ng lupa" ay kinakatawan ng walong heograpikong lugar. Ang walo ay sagisag ng proseso ng pagsubok sa larawan ng hayop, na sa gayon ay tumutukoy na ang pangwakas na pagtipon ng yaong magiging watawat ay nagaganap sa panahong ginaganap sa lupa ang pagsubok sa larawan ng hayop.

Ang pagkakaisang kinakatawan ng "Efraim" "na hindi naiinggit kay Juda, at si Juda" "na hindi pinipighati si Efraim," ay nagaganap kapag inaalís ang mga kaalit ni Juda. Sa makahuláng paraan, ang dating bayang tipan, na kinakatawan ni Hudás, o ng sinagoga ni Satanas, o ng kapulungan ng mga manunuya, o ng mga Protestante ng kasaysayang Millerita, o ng mga Hudyo sa kasaysayan ni Cristo, ay "inaalis" sa unang pagkadismaya. Nang katawanin ni Jeremias ang mismong kasaysayang iyon, siya ay tinuruan na hindi na siya kailanman makababalik sa kapulungan ng mga

manunuya, bagaman maaari silang bumalik sa kaniya kung pipiliin nilang magsisi.

Mula ika-18 ng Hulyo, 2020 hanggang sa batas sa Araw ng Linggo, muling titipunin ng Panginoon ang Kanyang bayan sa mga huling araw. Titipunin Niya sila mula sa buong sanlibutan, sa panahong tinatapos Niya ang Kanyang buong gawain sa Juda at Jerusalem. Sa panahong iyon ng pagtatatakan, ang bayan ng Diyos sa mga huling araw ay magiging di-kapansin-pansin, ngunit gayon ma'y haharapin nila ang isang tatluhang unyon na sumasalungat sa kanilang gawain.

Ang Katolisismo ang hayop sa tatluhang unyon, at isa sa kaniyang mga anak na babae ay ang uring tinutukoy ni Sister White bilang ang iglesyang sa pangalan lamang. Sila ang kumakatawan sa bulaang propeta. Ang mga Adventistang Laodiceano na sa pangalan lamang, na kinakatawan ni Judas, ang dragon sa paglalarawang ito. Ang paghihimagsik noong 1863 ay inilalarawan ng paghihimagsik ng sinaunang Israel sa unang Kadesh, nang piliin nilang tanggihan ang mensahe nina Josue at Caleb at bumalik sa Ehipto. Ang Ehipto ay isang sagisag ng dragon.

Anak ng tao, ituon mo ang iyong mukha laban sa Faraon na hari ng Egipto, at magpropesiya laban sa kaniya, at laban sa buong Egipto. Magsalita ka, at sabihin mo, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Narito, ako'y laban sa iyo, Faraon na hari ng Egipto, ikaw na malaking dragon na nakahiga sa kalagitnaan ng kaniyang mga ilog, na nagsabi, Ang aking ilog ay akin, at aking ginawa yaon para sa aking sarili. Ezekiel 29:2, 3.

Ang paghihimagsik sa Kadesh ay kumatawan sa ikasampung pagsubok sa isang proseso ng pagsubok na nagbunga sa pagkakatakwil at kamatayan ng hinirang na bayang inilabas mula sa Ehipto, at nagsilbing tipo ng pangwakas na pagsubok ng isang proseso ng pagsubok na ipinataw sa Philadelphian Millerite Adventism noong Oktubre 22, 1844 at nagwakas sa paghihimagsik noong 1863. Sa pinakahuling yugto ng kasaysayan ng sinaunang Israel, sumigaw ang mga Judio, "Alisin siya, alisin siya, ipako siya sa krus." Sinabi sa kanila ni Pilato, "Ipapako ko ba sa krus ang inyong Hari?" Sumagot ang mga punong saserdote, "Wala kaming hari kundi si Cesar." Sa unang paghihimagsik at sa huling paghihimagsik, pinili ng dating bayang tipan na kilalanin ang isang sagisag ng dragon (ang Ehipto at ang paganong Roma) bilang kanilang hari.

Noong Hulyo 18, 2020, ang "mga kaaway ng Juda" ay "inihiwalay," at naitatag ang templo ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang nalalabi na lamang ay ang paglilinis ng templo, bilang paghahanda sa biglang pagdating ng Sugo ng Tipan sa Kanyang templo. Ang templo ng kasaysayang Millerite ay itinayo sa loob ng apatnapu't anim na taon mula 1798 hanggang 1844. Sa unang kabiguan noong Abril 19, 1844, ang mga Protestante ay inihiwalay at naging bahagi ng sinagoga ni Satanas, ang kapulungan ng mga manunuya, isang anak na babae ng Roma. Mula sa panahong iyon hanggang Oktubre 22, 1844, naganap ang isang proseso ng pagdadalisay bilang paghahanda sa pagsunod ng mga tapat kay Cristo sa Kabanal-banalang Dako, upang Kanyang maisakatuparan ang gawaing pag-uugnay ng Kanyang pagka-Diyos sa kanilang pagka-tao.

Ang kasaysayan ng tunay na sungay ng Protestantismo, na muling titipunin kaagad bago ang di-makatarungang dekreto, upang maging ang watawat na ginagamit ng Diyos upang tawagin ang Kanyang ibang kawan mula sa Babilonia, ay nagaganap sa gayunding kapanahunan kung kailan ang mga tumalikod na sungay ng Republikanismo at Protestantismo ay nagsasanib, na gumagawa

ng espirituwal na pakikiapid, at sa gayon ay nagiging isang laman, o isang templo, na siyang larawan ng halimaw. Kasabay nito, ang templo ng Diyos ay humuhubog sa larawan ni Cristo.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ang salita na dumating kay Jeremias mula sa Panginoon, na nagsasabi, Tumindig ka sa tarangkahan ng bahay ng Panginoon, at ipahayag mo roon ang salitang ito, at sabihin, Pakinggan ninyo ang salita ng Panginoon, kayong lahat na taga-Juda, na pumapasok sa mga tarangkahang ito upang sumamba sa Panginoon. Ganito ang sabi ng Panginoon ng mga hukbo, ang Diyos ng Israel, Ituwid ninyo ang inyong mga daan at ang inyong mga gawa, at patatahanin ko kayo sa dakong ito. Huwag kayong magtiwala sa mga salitang kabulaanan, na sinasabi, Ang templo ng Panginoon, ang templo ng Panginoon, ang templo ng Panginoon, ang mga ito. Sapagkat kung lubos ninyong itutuwid ang inyong mga daan at ang inyong mga gawa; kung lubos ninyong ipaiiral ang katarungan sa pagitan ng isang tao at ng kaniyang kapuwa; kung hindi ninyo inaapi ang dayuhan, ang ulila, at ang balo, at huwag kayong magbubo ng dugong walang sala sa dakong ito, ni sumunod sa ibang mga diyos, sa ikapapahamak ninyo: kung magkagayo'y patatahanin ko kayo sa dakong ito, sa lupaing ibinigay ko sa inyong mga ama, magpakailanman at walang hanggan. Narito, kayo'y nagtitiwala sa mga salitang kabulaanan, na hindi makapapakinabang. Magnanakaw ba kayo, papatay, mangangalunya, at manunumpa ng kasinungalingan, at magsusunog ng kamangyan kay Baal, at susunod sa ibang mga diyos na hindi ninyo nakikilala; at paririto at tatayo sa harap ko sa bahay na ito, na tinatawag sa aking pangalan, at sasabihin, Tayo'y naligtas upang gawin ang lahat ng mga karumaldumal na ito? Ang bahay na ito, na tinatawag sa aking pangalan, naging yungib ba ng mga magnanakaw sa inyong paningin? Narito, ako man ay nakakita nito, sabi ng Panginoon.

Ngunit pumaroon kayo ngayon sa aking dako na nasa Shiloh, na doo'y inilagay ko ang aking pangalan sa pasimula, at tingnan ninyo ang ginawa ko roon dahil sa kasamaan ng aking bayang Israel. At ngayon, sapagka't ginawa ninyo ang lahat ng mga gawaing ito, wika ng Panginoon, at ako'y nagsalita sa inyo, na bumabangon nang maaga at nagsasalita, ngunit hindi ninyo dininig; at tumawag ako sa inyo, ngunit hindi kayo sumagot; Kaya't gagawin ko sa bahay na ito, na tinatawag sa aking pangalan, na inyong pinagtitiwalaan, at sa dakong ibinigay ko sa inyo at sa inyong mga magulang, gaya ng ginawa ko sa Shiloh. At itataboy ko kayo mula sa aking harapan, gaya ng itinaboy ko ang lahat ninyong mga kapatid, ang buong binhi ni Efraim. Kaya't huwag kang manalangin para sa bayang ito, ni magtaas ng daing o panalangin para sa kanila, ni mamagitan sa akin; sapagka't hindi kita didinggin. Hindi mo ba nakikita ang ginagawa nila sa mga bayan ng Juda at sa mga lansangan ng Jerusalem? Jeremias 7:1-17.